

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo. 436.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Σολομώνι. υλγ.

Εἰ μέμνηε καὶ λυτῆς καὶ σοῦ ἢ ὄρε-
ξις τῆς σαρκὸς σε, καὶ καύσων ραθυ-
μίας αὐτῷ ἐξέθερμανας, ἡ πόμνησον
αὐτῷ τὸ μέλλοντος πυρός, καὶ σβε-
θήσεται. ἢ γὰρ ἐνταῦθα τῆς πορ-
νείας πύργωσις, πρὸς ἐκείνην βλέ-
πει τὸ κάμνον.

Κεῖσῳ. υλδ.

Εἰ καὶ ἐάλως τῷ τῆς φιλαργείας
ἰῶ, ὅσπερ καὶ παντός ἐστὶ ρίζα κακοῦ, καὶ
πρὸς εἰδωλολατρῆαν ἐκβαλλέει
σε, πᾶσαν πρὸς ἑαυτὸν μεταθήσας
τὴν αἰσθησιν, ἀλλ' ἀπέκριναι αὐτῷ
τὴν θεοδίδακτον φωνήν, Κύριον τὸν
θεόν μου προσκυνοῦσα, καὶ αὐτῷ μόνῳ
λατρεύουσα. καὶ ὁ μὲν αἰχθήσεται, σὺ δὲ
ἀναθήσεις πρὸς τὸν αὐτάρκειαν.

Ἀγαθοδαμόνι. υλε.

Ἐσκήρως ἐρευνῶν τὴν τῆς μονα-
χῶν καὶ ἱερέων ζωὴν, τὸ ἀναμάρτητον
ζητῶν ἐν αὐτῇ, ὅσπερ μόνος ἐστὶ θεὸς, καὶ
τὸ ἐν ἀνθρώποις ὁ κεκορηθὴν ἔχει ὑ-
πάρχει. εἰ δὲ ἀρέποντα τῇ φύσει ἐ-
θέλεις ζητεῖν τὸ μηδεὸς ἐφάπτεσθαι
τῆς καὶ γνώμην ἀδικημάτων, ὅσπερ ἐ-
στὶν ἀνθρώπου ἐσθλούς, καὶ τὸ μὴ πολ-
λοῖς περιπέσειν τῆς ἀκρίσιων, ὅσπερ
εἰκείον τῆς ἐγγύσασθαι θεῷ βαλομένων.
καὶ τὸ ἦτιον μὲν ἐκείνων, ῥᾶλλον δὲ
πολλοῖς, τὸ μὴ ἐπιμύσειν ἐμμένειν
τοῖς ἀμαρτήμασι.

Ζωσίμῳ. υλς.

Ἡ ὥσπερ τῆς ἀνθρωπίνων ἀμαρτιῶν
γενομένη παλαιότης τῆς τοῦ θεοῦ ἐν-
σαρκος ὀπιφάνεια. πάντας μὲν ἐφό-
βησεν καὶ ἀνθρώπους καὶ δαίμονας, τῆς
μὲν φείδεσθαι τῆς φύσεως πείσασα,
ὡς θεῶ ἐναθέσις. τῆς δὲ ἀπέχεσθαι
τῆς κατ' αὐτῆς ὀπιβελῆς ἀναγκά-
σασα, ὡς ἀμαρτήτων λοιπὸν γενο-

Salomoni. 433.

Si carnis tuæ cupiditas aduersum te fu-
rit, ac rabido impetu fertur, eamque iner-
tia ac desidia æstu inflammasti, ignis fu-
turi memoriam ipsi refrica: & extingue-
tur. Siquidem libidinosum huius vitæ in-
cendium ad fornacem illam tendit.

Crispo. 434.

Si auaritiæ veneno, quod quidem mali
omnis radix est, teque sensibus omnibus
ad se translatis, ad idolorum cultum in-
citat, captus es, vocem hanc diuinitus tra-
ditam ipsi responde, Dominum Deum
meum adorabo, & ei soli feruiam. Atque
illa quidem abibit: tu verò recepta melio-
ri mente id assequeris, vt eo, quod satis sit,
contentus sis.

Agathodæmoni. 435.

Obduruisti, Monachorum ac Sacerdo-
tum vitam perscrutans, atque eiusmodi in
ea statum, qui ab omni peccato alienus
sit, querens. Quod quidem solius Dei est:
nec, qui id consequatur, mortalium quis-
quam est. Si autem ea, quæ naturæ con-
gruant, inuestigare cupis, hæc sunt: Nul-
lum voluntarium scelus attingere: quod
quidem pij hominis est. Non in multa in-
uoluntaria peccata incidere: quod eorum
proprium est, qui ad Deum appropinqua-
re student. Et (quod illis inferius est, ac
multis perfacile) non quàm diutissimè in
peccatis permanere.

Zosimo. 436.

Salutaris Filij Dei in carne apparitio,
quæ delendorum humanorum peccato-
rum causa extitit, omnes, & homines, &
dæmones perterrefecit: illis nimirum, vt
naturæ, tanquam iam Deo copulata, par-
cerent, persuadens: hos autem, vt ab infi-
diis ipsi, tanquam iam à peccato alienæ
reddita, comparandis abstinere, cogēs.

N iij

Te verò nihil horum emolliit, nec metu affecit, nec prudentius rectiusque te gere- re docuit. Quocirca si homo es, prius te erudiat. Si dæmon, ex posteriori condisce, præstantissima natura ad vitiosas affectio- nes minimè abuti. Ad iudicium enim ve- nies, horum omnium examen subiturus, ac diuturni stitporis diuturnas rationes re- pofcendus.

Oribasio. 437.

Medicina quidem, vt Democriti verbis vtar, corporis morbis medetur: Sapientia autem animum è turbulentis affectibus extrahit. Quoniam igitur vtriusque parti- ceps es, atque altera ad corporum mor- bos ab aliis propulsandos vteris, fac alte- rius opera tibi ipsi medearis, eam videli- cet, quæ tibi deest, sanitatem insuper adi- piscens: citra quam nec optimus medicus, nec sapiens re ipsa eris.

Timotheo Lectori. 438.

Duos turtures aut duos pullos colum- barum Lex masculos Hebræorum infan- tes, cum in Dei conspectum prodirent, muneris loco ferre præcipiebat, per pro- barum ac lenitate præditarum auium ty- pum, puerorum simplicitatem ac molli- tiem significans, ac similia per similia pur- gari docens. Quos etiam agnos alio loco Scriptura nuncupat. Nam eos qui velut æstro quodam perciti feruntur, diuinam- que legem reiiciunt, ac per temeritatem & petulantiam naturæ contumeliam infe- runt, hædis comparauit.

Theoni. 439.

Malè feriata, & in turpibus rebus occu- pata impiorum hominum audacia & a- mentia nihil diuinarum rerum contume- liæ expers relinquit. Quoniam igitur quæ- stiones quoque nunc abs te propositæ e- iusdem sterilitatis segetes sunt, omis- sis illis vera audi. Hæc verba, pœnitet me quòd

λόγος. σὲ δὲ ἔδδεν τῶτων ἐμάλαξεν, ἔδδὲ δεδίναμ παρεσκευάσεν· ἔδδὲ σα- φροεῖν ἐπαυδαλώγησεν. εἰ τοίνυν ἀν- θρώπος εἶ, τῶ προτέρω παυδευθήη. εἰ δὲ δάμων, τῶ δευτέρω διδάχθηη, μὴ καὶ ἀκεχεῖσθαι τῇ καλλίστῃ φύσει εἰς πάλην. ἢ εἰς γὰρ εἰς κρίσιν τῶτων ἀπάντων εὐθυίας ὑφέξων, καὶ τίς μα- κρᾶς ἀναληγσίας μακρὸν εἰσπαρχθη- σόμενος λόγος.

Οριβασίου ἰατρῶ.

Ἰατρικὴ μὲν καὶ Δημόκριτον, σώ- ματος νόσους ἀκέεται, σοφίη δὲ ψυχῆν παθῶν ἀφαρέεται. ἐπεὶ οὐδ' ἀμφοτέ- ρας μετέληφας, καὶ θατέρα κερχεῖ- σαι πρὸς ἑτέρας πάθη σωματικῶν ἰάμε- νος· τῇ ἑτέρᾳ σουτὸν ἐξιάτρευσον, πλὴν λείπουσαι ὑγίαν παροικτώμε- νος, ἢς ἀνευ ἔτε ἰατρῶς ἀριστος, ἔτε σο- φὸς ἔση τῶ παράγματι.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ· υλθ.

Δύο πευρήνας, καὶ δύο νεοπίδος πε- ειτεῶν, τοὺς νεογνὺς ἀρρέτας ἐβραίων φέρον δῶρα τῆς πρὸς θεὸν ἐμφανέας ὁμοίως παροικταίη, τῆς φιλαρέτων καὶ ἀνεξίχτων ὀρνέων τοῖς τύποις, πλὴν ἀπλότητα καὶ ἀπαλότητα τῆς γένου παιδῶν. ἀνιπτόμνος, καὶ τοῖς ὁμοίοις τὰ ὁμοία διδάσκων καθαίρεσθαι, ἔς καὶ ἀρτία παροικαργεῖν ἑτέρωθεν. τὸς γὰρ ἐξοι- στροῦτας καὶ ἀθετοῦτας, καὶ ἀπα- ξία πλὴν φύσιν ὑβρίζοντας, ἐείφοις παρείχασε.

Θεωνι. υλθ.

Ἡ κακόχολος καὶ φαυλοστειβὴς τῆς ἀγίων Σπυνοια, ἔδδεν τῆς θεῶν καὶ ἀ- λιμπάνει ἀνύβριστον. ἐπεὶ δὲ τοίνυν καὶ τὰ νῦν παροικληθέντα σοι, τῆς αὐτῆς ἔδδεν ἀκαρπίας γέωργια, οὐκ εἶνα πα- ἀκαθαρ- ρεῖς, μάνθανε τὰ ληθῆ· τὸ μεταμεμέ- σίας. λημὴ ὅτι ἔρχισα τὸν Σαβλ εἰς Βασι- λεία